

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/531/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4613201749
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4613201749.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobkyne: Q. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. zastúpená: Mgr. Jurajom Šimunym, advokátom so sídlom Nám. M. R. Štefánika 30/33 Topoľčany, proti žalovanému: O. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. G. Z. XXX, L., zastúpený: JUDr. Evou Príbelskou, advokátkou so sídlom J. Matušku 2178, Topoľčany, o náhradu škody vo výške 803,03 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 29. júna 2016 č.k. 8C/53/2013-253, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti **m e n í** tak, že žalobu žalobkyne **z a m i e t a**.

II. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti náhrady trov štátu **a v časti** náhrady trov konania zrušuje a vec mu v tejto časti vracia na ďalšie konanie.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 376,30 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 376,30 eura od 25.04.2013 až do zaplataenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku súd žalobu zamietol, konanie do sumy 50,43 eura s príslušenstvom zastavil a strany sporu zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Topoľčany trovy štátu vo výške 481,80 eura, z toho žalobkyňa sumu 22,21 eura a žalovaný sumu 459,59 eura a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

1.1. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázaný skutkový stav, z ktorého vyplýva, že dňa 20. 07. 2012 došlo k stretu motorových vozidiel zn. Peugeot 407 evidenčné číslo E. patriace vlastnícky žalobkyni, ktoré vozidlo v čase nehody riadila jej nevesta N. K. a vozidlom typu Alfa Romeo 156 evidenčné číslo E. ktorého prevádzkovateľom bol žalovaný. Na mieste samom bol účastníkmi nehody spísaný záznam o dopravnej nehode, pričom v zázname škodovej udalosti bolo uvedené, ako popis nehody, že vozidlo Alfa Romeo cúvalo v jednosmernej ulici za účelom zaparkovať, vozidlo zn. Peugeot 407 cúvalo z nádvoria kaviarne C., vozidlá sa stretli pre nedostatočný rozhľad. Nehodu spôsobil vodič Alfa Romeo pre nedostatočný rozhľad. Nehoda na políciu nebola nahlásená. Povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla bolo uplatnené za vozidlo zn. Alfa Romeo, a to v poisťovni Kooperativa poisťovňa, a.s., ktorá po uplatnení nároku na náhradu škody žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu škodu považovala za neoprávnený, nakoľko celkový uplatnený rozsah a charakter poškodenia je vzhľadom k opísanému priebehu dopravnej nehody poisteným a

poškodeným z technického hľadiska neprijateľný. Preto nebolo možné na základe poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX poskytnúť náhradu za uplatňovanú škodu. Následne, podaním žalobného návrhu, si žalobkyňa uplatnila náhradu škody voči žalovanému, vyčíslenú na sumu 803,03 eura. V priebehu konania žalobkyňa uplatnila svoj nárok na náhradu škody na sumu 752,60 eura a čiastočne, čo do sumy 50,43 eura zobrala žalobný návrh späť. Žalovaný žalobkyňou uplatnený nárok neuznal, pretože táto nepreukázala vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a zodpovednosťou žalovaného.

1.2. V danej veci súd prvej inštancie vykonal znalecké dokazovanie, úlohou ktorého bolo posúdiť zodpovednosť na zavinení účastníkov dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 20. 07. 2012 a tiež mieru zavinenia na dopravnej nehode, toho ktorého, z účastníkov.

1.3. Znalec T. B. R., znalec z odboru doprava cestná v závere znaleckého posudku č. 12/2014 uviedol, že vodič vozidla Alfa Romeo XXX cúval na jednosmernej ceste za účelom zaradenia sa na parkovacie miesto so šikmým státím, ktoré sa nachádza na ľavej strane od vozovky jednosmernej cesty. V tomto smere jeho pohyb bol v súlade s pravidlami cestnej premávky. Či pri tomto úkone pohyb jeho vozidla prebiehal v priestore jednosmernej cesty, resp. či pravá časť jeho vozidla presahovala na chodník vpravo od cesty, nie je možné jednoznačne posúdiť. Vodička vozidla Peugeot 407 vychádzala cúvaním z priestoru, ktorý vyúsťuje sprava na jednosmernú cestu. Jej zámerom bolo vycúvať na jednosmernú cestu zatáčaním vpravo, pre následné pokračovanie v jazde po jednosmernej ceste. V tomto prípade platilo pravidlo o prednosti v jazde na križovatke aj pre výjazd z priestoru, z ktorého vozidla Peugeot 407 cúvaním vychádzalo. Z analýzy vzájomných poškodení vozidiel vyplynulo, že v momente ich prvého kontaktu stretu vozidlo Peugeot už nebolo v pohybe. Nebolo možné určiť presnejšie miesto prvého kontaktu stretu vo vzťahu k okraju jednosmernej cesty a ich okamžitú vzájomnú polohu pri prvom kontakte stretu. Z uvedeného dôvodu v tomto prípade nie je možné ustáliť príčinu dopravnej nehody, ani podiel zavinenia, resp. zodpovednosti na jej zavinení jednotlivými účastníkmi dopravnej nehody. K vyčísleniu výšky škody vzniknutej na motorovom vozidle Peugeot znalec uviedol, že poškodenie ľavej zadno-bočnej časti plastového telesa zadného nárazníka vozidla evidenčné číslo E. pozostávalo len zo zanechania oterných stôp lakovania na lomovej hrane tvarovania ľavej zadno-bočnej časti zadného nárazníka. Poškodenie zadného nárazníka zo škodovej udalosti v takomto rozsahu nevyžadovalo celkovú výmenu a prelakovanie zadného nárazníka. Rozhodujúce poškodenia zadného nárazníka, pozostávajúce z prierazu ľavej zadnej časti plastového telesa, vo výškovej hladine a vpravo od prierazu, plošná deformácia ľavej spodnej časti plastového telesa zadného nárazníka, ako aj popraskanie a olúpanie lakovania spodnej strednej časti plastového telesa zadného nárazníka nekorešpondovali s poškodením vozidla evidenčné číslo E.U. a pri dopravnej nehode na vozidle evidenčné číslo E. nemohli vzniknúť. Z tohto dôvodu poškodenie lakovania oterom v takom malom rozsahu reálne nemá podiel na skutočných nákladoch opravy vozidla Peugeot 407 z poškodenia pri dopravnej nehode z 20. 07. 2012.

1.4. Následne, po nesúhlase žalobkyne so závermi znaleckého posudku, súd prvej inštancie nariadil vypracovať kontrolný znalecký posudok. Znalec v odbore doprava cestná T. P. Y. v znaleckom posudku č. 2/2016 v jeho závere uviedol, že technickým porovnaním poškodení vozidiel medzi sebou vzájomne prišiel k záveru, že je technicky možné a prijateľné, že k poškodeniu vozidla Peugeot 407 ev. č. E. celom zadokumentovanom rozsahu poškodenia podľa obhliadky poisťovne prišlo dňa 20.07.2012 pri zrážke s vozidlom Alfa Romeo ev. č. E.. Pripustil názor znalca IG.e vozidlo Peugeot mohlo byť už pred zrážkou na ľavej strane zadného nárazníka poškodené, no súčasne je aj toho technického názoru, že je technicky možné a prijateľné, že vozidlo Peugeot 407 nemuselo byť pred zrážkou poškodené a celý rozsah poškodenia tak ako bol zadokumentovaný pri obhliadke poisťovne a ako uvádza žalobkyňa mohol byť spôsobený zrážkou s vozidlom Alfa Romeo. Analýza poškodenia vozidla Peugeot vo vzťahu k pohybu vozidla Alfa Romeo platí ako pre prípad, že vozidlo Alfa Romeo cúvalo len po ceste, tak aj pre prípad, že cúvalo pravými kolesami po chodníku vzhľadom na to, že povrch chodníka sa nachádza len okolo 3 až 5 cm nad úrovňou vozovky. Výška škody spôsobená poškodením motorového vozidla Peugeot 407 pri škodovej udalosti dňa 20.07.2012 podľa zákazkového listu ZAK2013/024 je 752,60 eura. V znaleckom posudku k posúdeniu príčin škodovej udalosti z technického hľadiska znalec uviedol: a) ak sa vodička motorového vozidla Peugeot v čase zrážky pohybovala pomalým cúvaním dozadu, čo vyplýva z výpovede oboch vodičov a spolujazdkyne v Alfe Romeo, potom technické príčiny dopravnej nehody sú nesprávna technika jazdy vodičky K., ktorá pri cúvaní z miesta mimo cesty na jednosmernú cestu vošla do jazdnej dráhy a nedala prednosť v jazde po jednosmernej ceste cúvajúcemu vozidlu Alfa Romeo. Spolupôsobiacou technickou príčinou vzniku dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča K., ktorý pri cúvaní nevenoval pozornosť vedeniu vozidla, v dôsledku čoho narazil do za ním

cúvajúceho vozidla Peugeot, čím ohrozil vodičku K., b) ak vodička K. v čase zrážky vozidiel stála, čo vyplýva ako jedna z možných alternatív zo znaleckého posudku znalca T.. R., avšak uvedená možnosť je v nesúlade s výpoveďami oboch vodičov a spolujazdkyne pred Okresným súdom Topoľčany, potom z technického hľadiska nie je možné jednoznačne ustáliť príčiny škodovej udalosti vo vzťahu k technike jazdy jednotlivých vodičov, nakoľko to záleží na tom, aká bola technika a spôsob jazdy vodiča vozidla Alfa Romeo pred dopravnou nehodou ako a kde zastavil, aký dlhý čas stál, akú prešiel dráhu od začiatku cúvania po zrážku vozidiel, aký časový interval uplynul od zastavenia vozidla Peugeot po zrážku vozidiel.

1.5. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 427 ods. 1, ods. 2, § 428, § 431, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 3 ods. 1, § 10c Nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie Vlády SR“). Poukázal na závery oboch znaleckých posudkov, z ktorých nie je zjavné, či v čase zrážky vozidiel vodička motorového vozidla Peugeot stála, ktorá vo svojej výpovedi ako svedkyňa uviedla, že cúvala z miesta dvora za kaviarňou C., pozrela sa vľavo aj vpravo do jednosmernej ulice, či nejdú autá. Vľavo videla stáť auto žalovaného, preto začala vychádzať z parkovacieho miesta do jednosmernej ulice a v tom z ľavej strany zozadu nacúval z chodníka vodič motorového vozidla Alfa Romeo, ktoré vozidlo parkovalo dvomi kolesami na ceste a dvomi kolesami na chodníku. Súd sa stotožnil so záverom znaleckých posudkov, že nie je možné ustáliť príčinu dopravnej nehody. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že dôsledkom uvedenej dopravnej nehody došlo ku škode spôsobenej osobitnou povahou prevádzky. Vzhľadom na podiel oboch vodičov motorových vozidiel na dopravnej nehode súd zohľadňoval mieru oboch na vzniku škody. Obaja vodiči v súvislosti s dopravnou nehodou porušili pravidlá cestnej premávky a to vodička motorového vozidla Peugeot 407 právo prednosti v jazde na križovatke. Na strane vodiča Alfa Romeo šlo o nevenovanie pozornosti pri cúvaní vozidla, v dôsledku čoho narazil do vozidla žalobkyne, pričom nebolo vylúčené, že pri cúvaní dvomi kolesami šiel po chodníku. Jeho technika jazdy tak nebola správna, pretože nestihol reagovať na vozidlo Peugeot 407. Pri správnej technike jazdy a najmä venovaním pozornosti pri cúvaní mohol zrážke zabrániť. Mieru účasti oboch vodičov na vzniknutej škode na vozidle žalobkyne Peugeot 407 súd mal za preukázanú v rozsahu 50% u každého. Pretože výška škody, tak ako bola aj vyčíslená znalcom T. predstavuje sumu 752,60 eura, zaviazal súd žalovaného na zaplatenie sumy žalobkyne v jednej polovici výšky vzniknutej škody 376,30 eura a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. O úroku z omeškania rozhodol súd podľa § 517 OZ a § 3 Nariadenia vlády, keď do omeškania sa žalovaný dostal nasledujúcim dňom po doručení žaloby, ktorá mu bola doručená dňa 24.04.2013, takže dňom 25.04.2013 sa dostal do omeškania.

1.6. Vo zvyšku žalobu zamietol.

1.7. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žalobného návrhu na pojednávaní dňa 16. 04. 2014, čo do sumy 50,43 eura s prísl. a súhlas právnej zástupkyne žalovaného s čiastočným späťvzatím žalobného návrhu, súd prvej inštancie konanie v tejto časti, podľa § 96 ods. 1, ods. 3, zastavil.

1.8. O náhrade trov štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (zákon číslo 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, účinný do 30. 06. 2016, ďalej len „OSP“). Znalcovi T.. B. R. bola uznesením súdu zo dňa 07. 08. 2014 č.k. 8C/53/2013-144 priznaná odmena vo výške 443,42 eura, z ktorej časť a to 200 eur bola uhradená zo zálohy zloženej žalobkyňou. Zostatok v sume 244,42 eura bol preddavkovo poukázaný znalcovi zo štátnych prostriedkov, táto suma predstavuje trovy štátu, ktoré vzhľadom na výsledok konania sú povinní uhradiť obaja účastníci, pričom žalobkyňa zložila zálohu 200 eur, takže doplatí na trovách štátu ešte sumu 22,21 eura a žalovaný je povinný zaplatiť trovy štátu vo výške 222,21 eura. Uznesením súdu zo dňa 24. 03. 2016 č.k. 8C/53/2013-239 bola priznaná znalcovi T.. P. Y. odmena za vypracovaný kontrolný znalecký posudok vo výške 487,38 eura, z ktorej časť a to 250 eur bola uhradená zo zálohy zloženej žalobkyňou a zostatok v sume 237,38 eura bol preddavkovo poukázaný znalcovi zo štátnych prostriedkov, ktorý je potom povinný uhradiť žalovaný vzhľadom na zloženie zálohy zo strany žalobkyne. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť trovy štátu vo výške 22,21 eura a žalovaného vo výške 459,59 eura.

1.9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods.2 OSP tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalovaný. Poukázal na znalecké dokazovanie vykonané tak znalcom T. R. a to k výške vzniknutej škody, ktorá nekorešpondovala s uplatnenou výškou škody žalobkyňou a tiež na jeho záver, podľa ktorého nie je možné objektívne stanoviť, ako došlo k nehode, keďže i žalobkyňa predtým, ako stála, cúvala, napriek zákazmu. Tiež poukázal na závery znaleckého dokazovania vykonaného Ing. Y., ktorý pripustil záver znalca Ing. R. o tom, že vozidlo žalobkyne bolo poškodené už pred týmto stretom a tiež, že príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodičky K., ktorá pri cúvaní nedala prednosť v jazde po jednosmernej ceste cúvajúceho vozidlu žalovaného. Ani znaleckým dokazovaním teda nebolo preukázané, akým spôsobom došlo k škodovej udalosti, aká bola skutočná výška škody zavinenej žalovaným, ani príčinná súvislosť výšky škody uplatňovanej žalobkyňou a konaním žalovaného. Poukázal tiež na neuznanie nároku žalobkyne zo strany poisťovne, ktorá považovala nárok žalobkyne na náhradu škody za neoprávnený, nakoľko celkový uplatnený rozsah a charakter poškodenia, vzhľadom k opísanému priebehu dopravnej nehody poisteným a poškodeným, bol z technického hľadiska neprijateľný a preto návrh na náhradu škody zamietla. Súd prvej inštancie teda vec nesprávne právne posúdil a nesprávne rozhodol. Namieta i rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti trov konania, pričom poukázal na skutočnosť, že kontrolný znalecký posudok bol vykonaný na základe žiadosti a návrhu žalobkyne, preto má žalobkyňa znášať odmenu za vypracovanie znaleckého posudku T. Y. v celom rozsahu. Navrhuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a rozhodnúť o zamietnutí žaloby žalobkyne, ktorú zároveň zaviazuje k náhrade trov konania na súde prvej inštancie a aj trov konania na odvolacom konaní.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalovaného podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je pre nedostatok dôvodov na jeho potvrdenie a tiež na jeho zrušenie, potrebné zmeniť podľa § 388 CSP tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

5. V predmetnej veci súd prvej inštancie rozhodol podľa procesných ustanovení zákona číslo 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol účinný do 30. 06. 2016. Od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon číslo 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

V danej veci odvolací súd rozhodoval o odvolaní podanom žalovaným proti rozsudku súdu prvej inštancie, v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku.

6. Predmetom konania v danej veci je žaloba žalobkyne, ktorou sa domáha náhrady škody od žalovaného v konečnom dôsledku (po späťvzati sumy 50,43 eura a v tejto časti zastavenia konania), vo výške 752,60 eura dôvodiac, že túto škodu spôsobil žalovaný motorovým vozidlom evidenčného čísla E a keďže poisťovňa odmietla jej nárok na náhradu škody, nakoľko uplatnený rozsah a charakter poškodenia bol pre nich z technického hľadiska neprijateľný, žiada, aby súd zaviazal žalovaného k zaplateniu uvedenej výšky škody.

6.1. Súd prvej inštancie po tom, ako vo veci vykonal dokazovanie, a to aj znalecké dokazovanie, vrátane kontrolného znaleckého dokazovania, dospel k záveru, že obaja účastníci nehody, t.j. obe strany sporu svojím nesprávnym postupom pri riadení motorových vozidiel, zavinili vznik škody žalobkyne, preto zaviazal žalovaného k náhrade 50% škody uplatnenej žalobkyňou, a to vo výške 376,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 25. 04. 2013 a vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne zamietol.

6.2. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnil žalovaný, namietajúc v podanom odvolaní svoje zavinenie a poukazujúc na závery znaleckých posudkov. Zároveň sa nestotožnil ani s výrokom o náhrade trov konania a trov štátu.

7. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Po preskúmaní spisového materiálu, rozsudku súdu prvej inštancie, odvolania žalovaného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v danej veci vykonal dostatočné a úplné dokazovanie, dokonca i správne v danej veci aplikoval právny predpis, a to tak Občiansky zákonník (ustanovenia § 427 ods. 1, ods. 2, § 428 a § 431), avšak tento skutkový stav nesprávne vyhodnotil.

9. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, ktorý v danej veci vykonal rozsiahle a dostatočné dokazovanie, dospel k záveru, že nie je potrebné ani doplniť a ani zopakovať dokazovanie, keďže zo strany súdu prvej inštancie došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu ním zisteného skutkového stavu a to za situácie, že súd prvej inštancie aj správny právny predpis v danej veci aplikoval (ustanovenia § 427, § 428 a § 431 Občianskeho zákonníka). Z tohto dôvodu nepovažoval za potrebné upozorniť strany konania na možnosť zmeny právnej kvalifikácie, keďže inú právnu normu, odvolací súd neaplikoval.

10. Za situácie, že odvolací súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, tento nepovažoval za potrebné doplniť a ani zopakovať dôkazy, preskúmal napadnutý rozsudok z titulu odvolacích dôvodov a dospel k záveru o potrebe zmeny tohto rozsudku.

11. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

Podľa § 428 Občianskeho zákonníka, svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

Podľa § 431 Občianskeho zákonníka, ak sa stretnú prevádzky dvoch alebo viacerých prevádzateľov a ak ide o vyporiadanie medzi týmito prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody.

12. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na spoločnom zavinení dopravnej nehody a teda aj škody žalobkyne, oboch strán sporu, t.j. žalobkyne, ako uplatňujúcej si nárok na náhradu škody od žalovaného a žalovaného ako vodiča, ktorý mal dopravnú nehodu zaviniť, pričom pri výške škody vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Y. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, odvolania žalovaného, sa s týmto záverom súdu prvej inštancie nestotožnil.

12.1. V danej veci je nesporné, že konaním oboch strán sporu, došlo k stretu prevádzok. Pod pojmom stret prevádzok treba rozumieť predovšetkým stretnutie prevádzok dvoch alebo viacerých prevádzateľov dopravných prostriedkov (napr. zrážka dvoch alebo viacerých motorových vozidiel); v takomto prípade ide o tzv. priamy stret. Stretom prevádzok však treba rozumieť aj tzv. nepriamy stret, pri ktorom síce nedochádza k zrážke dvoch alebo viacerých dopravných prostriedkov, ale prevádzkou jedného sa nepriamo ovplyvní prevádzka druhého dopravného prostriedku, v dôsledku čoho dôjde k jeho poškodeniu. Aj pri strete prevádzok ide o objektívnu zodpovednosť, t.j. zodpovednosť vzniká bez ohľadu na zavinenie. Pri strete prevádzok dvoch alebo viacerých prevádzateľov, ak ide o vyporiadanie medzi týmito prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody. Z povahy prevádzky dopravných prostriedkov vyplýva požiadavka, aby prevádzateľ aj v týchto prípadoch zodpovedal za škodu, ktorú nezavinil. Ustanovenie § 431 Občianskeho zákonníka, ktoré nadväzuje na právnu úpravu zodpovednosti podľa § 427 a § 429 Občianskeho zákonníka umožňuje posudzovať zodpovednosť za škodu spôsobenú stretom dvoch alebo viacerých prevádzok a škodu samu ako celok, pričom každý z prevádzateľov nesie zodpovednosť za účasť celkovej škody úmerne k svojej účasti, ktorú mal na

spôsobení škody. Miera účasti na škode vyjadruje aj prípadné zavinené konanie alebo opomenutie jednotlivých prevádzateľov, ak toto konanie či opomenutie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Ak došlo k stretu prevádzok dopravných prostriedkov, z ktorého vznikla ich prevádzateľom, resp. niektorému z nich škoda, je treba ich vzťah pri vyporiadaní škody posudzovať podľa § 431 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje vyporiadanie škody vzniknutej samotným prevádzateľom následkom stretu medzi nimi, a nie podľa § 427 Občianskeho zákonníka, ktorý možno aplikovať na nároky tretích osôb proti prevádzateľovi na náhradu škody ním spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku, teda nároky poškodených, ktorým bola osobitnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov spôsobená škoda. I keď v oboch prípadoch ide o objektívnu zodpovednosť a ustanovenie § 431 Občianskeho zákonníka na právnu úpravu podľa ustanovení § 427 a § 428 Občianskeho zákonníka nadväzuje, je rozhodujúca účasť, ktorú mali prevádzatelia na spôsobení vzniknutej škody, pričom objektívnu mieru účasti na vzniknutej škode vyjadruje aj prípadné zavinené konanie alebo opomenutie niektorého prevádzateľa, pokiaľ nimi bola založená príčinná súvislosť vedúca k vzniku škody. Okruh okolností významných pre posúdenie účasti na vzniku škody pri strete prevádzok dopravných prostriedkov je širšia ako len posúdenie podielu zavineného protiprávneho konania vodičov dopravných prostriedkov. Okolnosť, že došlo k stretu prevádzok, však sama o sebe neznamená, že každý z prevádzateľov zúčastnených stretu zodpovedá za škodu. Nie je pritom vylúčené a neodporuje to ani pojmu objektívnej zodpovednosti za škodu, aby výsledkom porovnania účasti jednotlivých prevádzateľov na stret prevádzok bol záver, že účasť niektorého z prevádzateľov je tak minimálna (nepatrná), že nezakladá jeho zodpovednosť za škodu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 8. decembra 2016, sp.zn. 3Cdo 550/2015).

12.2. Posudzujúc danú vec v zmysle vyššie uvedeného stanoviska, odvolací súd dospel k záveru o prehodnotení miery účasti žalovaného na vzniku škody žalobkyne. Je nesporné, že došlo v danom prípade k stretu dvoch prevádzok motorových vozidiel, pri ktorom žalobkyňa utrpela škodu. Poukazujúc na závery znaleckého dokazovania vykonaného Ing. R., ktorý v závere jednoznačne zhodnotil nemožnosť ustálenia príčiny dopravnej nehody a ani podielu zavinenia, resp. zodpovednosti na jej zavinení jednotlivými účastníkmi dopravnej nehody, pričom spochybnil tiež výšku škody uplatnenej žalobkyňou, ako aj na závery kontrolného znaleckého dokazovania, vykonaného Ing. Y., ktorý taktiež nedospel k jednoznačnému záveru o zavinení, resp. o miere zavinenia žalovaného na vzniku škody, keď ani on nevedel ustáliť príčiny škodovej udalosti vo vzťahu k technike jazdy jednotlivých vodičov. Za tejto situácie, keď obaja znalci sa zhodli na nesprávnej technike jazdy vodičky vozidla Peugeot 407, teda vozidla žalobkyne (Ing. R. dospel k záveru o nedaní prednosti v jazde vozidlom žalobkyne, vozidlu žalovaného, Ing. Y. poukazuje tiež na nesprávnu techniku jazdy vodičky vozidla žalobkyne), avšak iba Ing. Y. hovorí tiež o spolupôsobiacej technickej príčine vzniku dopravnej nehody nesprávnou technikou jazdy žalovaného a keďže obaja zhodne tvrdia, že nie je možné ustáliť z technického hľadiska príčiny škodovej udalosti, zaťažiť polovičnou čiastkou náhrady škody žalovaného, sa javí ako nesprávne. Ustanovenie § 431 Občianskeho zákonníka, ako aj citované závery rozhodnutia najvyššieho súdu, hovoria o tom, že je potrebné posudzovať aj širší okruh okolností, významných pre posúdenie účasti na vzniku škody pre strete prevádzok a nie iba podiel zavineného protiprávneho konania vodičov. Z tohto pohľadu preto, ak závery znaleckých dokazovaní nie jednoznačne a určite vedeli stanoviť podiel účasti, či mieru zavinenia jednotlivých vodičov na vzniku škody, nie je možné tento záver použiť v neprospech žalovaného a zaviazat ho k náhrade, čo len polovice škody vzniknutej žalobkyňi. Navyše znalec T. R. spochybnil výšku žalobkyňou uplatnenej škody. Za takejto skutkovej situácie preto odvolací súd dospel k záveru, že nemožnosťou ustálenia príčin vzniku škody a podielu jednotlivých škodcov na jej vzniku, neboli splnené základné predpoklady nároku na náhradu škody, t.j. protiprávne konanie škodcu, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a konaním škodcu a taktiež sporná zostala i výška škody. Z tohto pohľadu preto odvolací súd dospel k záveru, že za takéhoto skutkového stavu nie je možné pripísať čiastku škody, a to aj keď iba čiastočne, žalovanému. Z uvedeného dôvodu, keďže skutkový stav bol súdom prvej inštancie zistený v dostatočnej miere, boli z jeho strany aplikované správne právne predpisy, zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že vo vyhovujúcej časti žalobu žalobkyne zamietol.

13. Žalovaný v podanom odvolaní uvádza, že napáda rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Z obsahu tohto odvolania však jednoznačne vyplýva, že namieta iba vyhovujúcu časť rozsudku, trovy konania a trovy štátu, pričom zamietajúca a zastavujúca časť zostala nenapadnutá odvolaním. V tejto časti žalovaný by ani nebol oprávnených podať odvolanie, nakoľko rozhodnutie smeruje v jeho prospech. Žalobkyňa odvolanie nepodala, preto rozsudok súdu prvej inštancie v týchto častiach zostáva právoplatným.

14. Odvolací súd, majúc vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom a na základe vyššie uvedených dôvodov, preukázanú neopodstatnenosť nároku uplatneného žalobkyňou, zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a jej žalobu ako nedôvodnú zamietol.

15. Následne odvolací súd, na základe zmeny napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a zamietnutí žaloby žalobkyne, zrušil rozsudok v časti náhrady trov konania a v časti náhrady trov štátu. Odvolací súd v tejto časti vytýka súdu prvej inštancie, že tak trovy štátu, ale predovšetkým rozhodnutie o náhrade trov konania vôbec žiadnym spôsobom v napadnutom rozsudku neodôvodnil. Keďže nebol zrejmy dôvod, pre ktorý súd rozhodol o náhrade trov konania strán sporu tak, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, a tiež vzhľadom na zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, nemal odvolací súd inú možnosť, ako v tejto časti napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V časti náhrady trov štátu, ako aj trov strán sporu, bude potrebné aplikovať ustanovenia § 251 a nasledujúce Civilného sporového poriadku.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP, úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov tak prvostupňového ako aj odvolacieho konania. O výške trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).